

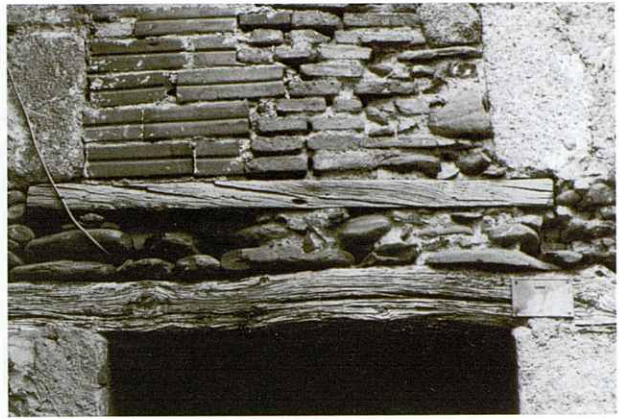
més aviat baixa, espadanya sense campana, una porta adovellada al sud; una escletxa de llum que entra per la finestra d'espitllera de mig punt a llevant ens transporta a una tradició antiquíssima que fa orientar la mirada cap a on entra la primera llum del dia. Fou reconstruïda i destaca la pedra de granit esplèndida a l'altar. A la masia del costat guarden la clau i mantenen l'ermita tot l'any, la festa major és al mes de juliol, on s'hi reuneix la gent de la rodalia.

Més avall s'hi troben tres cases formant un petit carrer: Can Pinós Vell, és un edifici d'habitatge de tres plantes, manté l'estructura de masia però s'hi ha fet instal·lacions que l'han renovada. El mas Rifà⁴, Can Roig i Can Martí que es troba al darrera i és una sola masia. Destaca la portalada del Rifà amb onze grosses dovelles amples que fan una portalada de punt rodó elegant i bella. La façana té finestres amb motllura i teulada a dues vessants.

Agafem la carretera de Cànoves a Vilamajor, passem per davant de Can Lari que manté el nom de l'antiga masia, tot i que l'han feta tota nova, Can Feu xic, també està reconstruïda, baixem fins a Can Tomàs Toni, manté una part de l'antiga masia on actualment hi ha corral i, a sobre, aprofitant el desnivell del marge s'hi ha construït una part nova. Després trobem, Can Feu Gros. Fins ara hem vist masies on s'hi viu i es treballa de la terra, de la ramaderia i fins i tot de la restauració, és a dir que és una zona de treball mixt, ha reconvergit el treball agrari i ha mantingut les cases com a habitatge habitual.

La casa del Rifà amb el portal adovellat i les finestres.
Fotografia: Rosa Serra

Fotografia del dintell de fusta d'una porta de Can Tomàs Toni. On hi destaquen les condicions senzilles de la construcció però de gran consistència que han suportat el pes de la casa i el pas dels anys.

Fotografia: Rosa Serra

Deixem Can Tabola i Can Grau per agafar la carretera de Sant Antoni, enfilem per un camí travessar des d'on es veu la vall d'Alfou i anem cap a la Freixeneda. Aquí Roser Hernández veïna de Sant Antoni i convidada per la Marta i en Vicenç ens explica la història d'unes masies assolellades i magnífiques de Can Pugol i Can Gol amb unes eres de rajol àmplies, són cases de segona residència, masies encimbellades en elles mateixes, d'una bellesa i serenor antiga i distant. Agafem el camí de retorn, deixem el torrent del Joncar i la riera Giola a l'esquerra i entrem en el bosc d'alzina, força obert però sempre ombriu. Ha fet un dia núvol i no hem trobat a faltar l'ombra, però caminar entre bosc, retorna, fa entrar més en contacte amb la naturalesa; les converses són animades i el bosc ens acull tranquil i apacible, com sempre. Anem a raure a la urbanització de Can Llança i aprofitem per explicar una mica la masia que ha deixat l'activitat agrícola per destinar-se a la restauració i l'oci. És una casa tancada amb barri, unes portalades importants ens parlen d'una masia arriada, les pedres daten construcció al segle XVI, una finestra porta el nom de Thomas de Llança el 1781; porta d'entrada adovellada, finestres senzilles de llinda plana; uns porxos amables i frescos tanquen una eixida de pedra que ennobleix l'edifici. Avui dia és un destí per a assaborir bons àpats, també gaudeix de piscines i espais per a l'estiueig.

segueix

Cal Ranxero amb el pou i el llevant.
Fotografia: Rosa Serra